

עוד לא מאוחר

לחתום על ה"ספריה לעם"

הופיעו כבר 7 ספרים בסדרה החדשה:

מ. כובר : גוג ומגוג

סיפור מקורי מאת ההוגה הגדול ובי גלריה ססגונית של מנהיגי החסידות ותלמידיהם הנתנים במחלוקת קשה בקשרים עזים של אהבה וקנאה ובציפיה לגאולה.

יעל דיין : שני בנים למוות

רומן מסעיר-לב מחיי צנחן ישראלי. הטוב בספריה של יעל דיין.

ספר זה ב"ספריה לעם" ייתן רק למנויים. ללא-מנויים יימכר הספר רק בכריכה קשה (כ"ד 4.50 ל"י)

גריהם גרין : השחקנים

ספר שזכה להצלחה בלתי רגילה בעולם ותורגם לשפות רבות

יצחק בן-נר : האיש משם

סיפור מרתק מאת סופר חדש בעל יכולת מפתיעה על הרפתקאות צעיר ישראלי פצוע שנתקע בעיירה מצרית שעל הגבול

ארתור ווייסהנדל : איש המים

רומן-מופת הולנדי

פ. שדה : על מצבו של האדם

"הקריאה גרמה לי הנאה בלתי-שכיחה והפתעה רבה"

(א. אייג, "למרחב")

ק. פאוסטובסקי : נעורים הסרי-מנחם

ספור-חיים מלהיב מאת אחד מגדולי הספרות הרוסית

מחיר כל ספר למנויים : 1.25 ל"י ;

מחיר החתימה לשנה : 15 ל"י.

הרוצה לקבל את הספרים לביתו יוסף 2.40 ל"י לשנה — דמי-משלוח כדואר.

כל הספרים המופיעים החל

באוגוסט מכורים בכריכה

תפורה

החתימה מתקבלת בכל חנות-ספרים ובבית-ההוצאה, ת"א, מוא"ה 22, ת"ד 470, טל' 611526.

הוצאת עם עובד

להטיל ביציהן נתפסות ברשת מלמעלה. מש" חשה האגמית בקרבן המפרפר היא מחליקה על קורי הרשת ואוכלתו.

היי-המשפחה של העכבישים מתוארים בענין רב על-ידי המחבר. זוג משפכנים סועדים לבם בנזוב שנטרף על-ידם: "מחזה נדיר, מפליא ומבדח הוא מראה שני עכבישים הגה- גים במשך שעה ארוכה מטרף אחד בלא גילויי איבה או קנאה" (ע' 30). ואילו כעבור תקופת ההזדווגות טורפת הנקבה את בן-זוגה מכיון ש"עם סיום ההפריה נפסקת הידידות והזכר נחשב בעיני הנקבה ככל יצור אחר. רק כמקור מזון".

"רגש לא נעים רוחש בנו", מגלה אמוץ כהן את רחשי לבו, "כשאנו רואים רציחת-בגידה כזו בין שני יצורים, שאך ימים אחדים קודם חיו באהבה ובשלום. פעם הובאתי לידו היר- הורי אכזבה יתירה: מצאתי את פרקי רגליו ושארית שריון גבו של הזכר תלויים בגובה הללה של הצנצנת, כביכול מתוך כוונה להע- מיד לראויה את המעשה הקניבלי של הנקבה. והיא עצמה היתה רבוצה כבודת-כרס. שבעה ועיפה על קרקעית הכלי" (ע' 31).

דומה לעתים כי אמוץ כהן הוא אחד מאותם קדמונים—שכוננו "עסקן בדברים"—שהתבוננו בטבע ועקבו אחר גילוייו השונים. הסתכלותו חדה ומדויקת, ואף-על-פי-כן יחסו לנושאי- מחקרו הוא אישי. הוא "נסער" בגלותו מין עכבישים חדש, ו"דעתו נחלשת עליו" שעה שאינו מצליח להגדירו. המחבר חידש שמות למיני עכבישים ששם הקודם היה מסורבל, אף נתן שמות למינים שלא היה להם שם עברי כלל. השמות מאפיינים את המיוחד שבמין וקלים לזכירה. לדוגמה: יכסופית במקום עכביש-הכסף וארגלן במקום העכביש ארץ-הרגל.

ב. ב.

שוב ושוב

שריו של עוזר רבין מתפרסמים לעתים נדירות כל-כך, ובעשור האחרון כמעט אין ימו

כולוגיה ולחיטוטי פסיכו־אנאליזה—ובסיכום. עם כל זאת, שירה גברית, חזקה, גאה, מעוררת כבוד.

זו הזדמנות שבה מתבקש ממש שיופנה הקורא אל המקור גופו, בלי גינוני־מבקר ומחוך. בלי ציטוטים והשוואות והדגמות. ורק כמותו, לשורות אלו של המלצה כמו גם, אולי, לספר השירים הזה כולו, כדאי להביא כאן צמד־שורות החותם את השיר "מבור" (ע' 36):

מלאכת מחשבת האש ההופכה
את הבור בולעך לכור קרבך.

ב. מ.

עמדת ישראל

עיקרה של חוברת זו הוא מאמר שהוזמן אצל המחבר בשביל "הגליון המיוחד" המפורסם של "טאן מודרן" שביקש ז' פ. סארטר, עורכו, ליחד לסיכסוך הישראלי־הערבי, גליון שלאחר הכנות ממושכות ומהומה לרוב ראה אור, סוף־סוף, בהיקף של כאלף עמוד, רק בסוף יוני 1967. מה כל אותו מפעל נראה היה, במסיבות החדשות, טירחה־לבטלה ואנא־כרוניזם גמור, גם חיבורו זה של האלוף הר"כבי כן; ולא עוד אלא יש מקום להרגשה שאם הוזדרו האלוף להוציא אתה בחוברת גפרדת לקורא העברי, בתוספת כעין הקדמת־התנצלות, הרי זה מתוך מין כוונה לחסוף את תשומת־לבנו בטרם נעכל כהלכה את התמורה הגדולה המתחוללת סביבנו ובחוכנו, ובטרם נספיק להבחין באי־הרלבנטיות הגמורה של כל אותה עבודה למדנית וכבדת־סבר.

פובליציסטים ורושמי־רשומות בעתונות העב־רית קשרו כתרים הרבה לקונטרס זה. שבחים ששיבחוהו, מעלות אשר מנו בו, מעידים עליהם ועליו כאחד. קודם־כל, הרי באמת דו־מה כי מאז "אנחנו ושכנינו" שהוציא ד. בן־גוריון ב־1931—ולא הוציא אותה עבודה, מפוק־פקת מכמה וכמה בחינות, על "בטחון ישר"

צף בכלל ברשות־הרבים, עד שצעירים בקהל שוחרי־שירה שבתוכנו אולי אינם יודעים כלל שהוא קיים אי־שם "על המפה". לאמיתו של דבר אין הוא בחזקת פנים חדשות כל־עיקר. נמנה היה עם חבורת המשוררים והמ־ספרים הצעירים שבאמצע שנות ה־40 הופיעו במקובץ בחוברת "דף חדש", ומשך שנים אחדות היה מוחזק אחד הבולטים בכוכבי המשמרת הצעירה בשירה של אז. עם זאת, מאז־ומתמיד שביל־יחיד היה שבילו, משעול צר שאינו נמשך אל שער־בת־רבים וניתר־נרתע מהמולתן של חבורות כלשהן.

חמישה־עשר השירים המכונסים בשלושה תריסרי העמודים של "שוב ושוב" דין הוא שאכן ישיבו את השם עוזר רבין לתודעתם של שוחרי־שירה, חרף הכדלים ניכרים בין השירים גופם מצד עוצם החוויה ועוז הביטוי, מצטרפים הם לכלל תופעה שאין לה אחיות הרבה בשירה העברית של העשור הנוכחי בכל הנוגע לתוקף פיוטי, לאותנטיות, לעמ־קת ההרגשה ולחריפות האינטואיציה.

בתוך חלקת־הפיוט הזאת הקטנה, המוקפת חומה, מתנשאים כהרים כמה שירים ארוכים למדי, הבאים רצופים בזה אחר זה מעמוד 11 עד 33: "נאפופים", "למה לא תקום? והברק", "יד האהבה", "ידך המושטה", "כל עוד הנר" ו"קושר". אלה הם עיקרו של הס־פר, כשם שניכר במ שהם דם־התמצית של המשורר. אין הם שירה "בריאה", גיבורית או אמיצה, קוראת־תגר או רושפת־תאווה, ואין בהם גם כל התנאות במלאכת־השיר, ולא צל־צלם של קונדסות ומאניריות, ובוודאי לא פזילה "אדיאית" כלשהי. אדרבה: במיט־בה, ולא רק במיטבה, הרי זו שירה נזירית־מסוגפת ביותר, מעונה ומיוסרת, חמורה ומור־צקה בבניינה, גדושה סימולת אירוטית קמ־אית ועם זאת אישית עד מאד, רדופת אי־בטחון ואי־נחת, מכורסתמת פחדי אי־אונים, מפרפרת בסבכי בדידות ובמכאובי ניכור, מע־בירה צמרמורת לרגעים בישרונה התהומית, המעורטלת, חומר מלוא־הפניים לניתוחי פסי־

* היושפט הרכבי: עמדת ישראל בסכסוך ישראל—ערב: הוצאת דביר, 1967; עמ' 79.

* עוזר רבין: שוב ושוב (שירים); ספרית פועלים, 1967; עמ' 39.